

Felhívás az utazásra

Egy héttel később újabb látomást mutatott nekem az Úr, melyben értésemre adta, hogy a legnagyobb akadályokkal kell megküzdenem és hogy másokhoz is el kell mennem, hogy azoknak is elmondjam mindazt, amit nékem kinyilatkoztatott. Azonban ezúttal igen nagy ellenállásra találok és nagy lelki gyötrelmeket kell kiállnom. Azonban Isten angyala így szólt hozzám: "Isten kegyelme lesz veled, az támogat és tart téged." {LS 69.1}

Miután látomásomból visszaérkeztem, rendkívüli nyugtalanságot éreztem, mert kötelességemmé vált, hogy az embereknek az igazságot hirdesse. Nagyon gyenge voltam, állandóan szenvedtem testileg és minden jel arra mutatott, hogy nem élek már sokáig. Csak tizenhét éves voltam, kicsi és gyenge. Nem szoktam társaságba járni és természetesen félnék és zárkózott volt, hogy fájdalmas volt részemre idegenekkel találkozni. {LS 69.2}

Több napon át imádkoztam az Úrhoz egész késő éjszakáig, hogy vegye el tőlem ezt a terhet és adja másnak, aki alkalmasabb annak hordozására. De a nékem mutatott kötelesség nem változott és az angyal szavait hallottam állandóan fülemben csengeni: "Menj és ismertesd meg másokkal is azt, amit néked kinyilatkoztattam." {LS 69.3}

Addig könyörögtem, míg Istennek Lelke, ki a munkára serkentett, felemelt és minden félelmet és félnkséget elfeledtetett velem, miután gondolataimat Jézus szeretetére és csodálatos művére irányította. {LS 69.4}

Lehetetlennek tűnt előttem, hogy ezt a művet elvégezzem, úgy véltem, hogy az balsikerral fog végződni. A munkával kapcsolatos próbák elviselhetetlennek látszottak. Hogy is tudnék én, egy gyermek, helyről- helyre járni és a népnek Isten igazságát hirdetni? A szívem is megborzadt e gondolattól. Róbert fivérem, ki csak két évvel volt idősebb, mint én, sem lehetett kísérőm, mert gyenge volt és bátortalansága, még az enyémnél is nagyobb volt. Semmi sem bírta volna őt arra, hogy ezt a lépést megtegye. Apámnak a családjáról kellett gondoskodnia és ezért nem adhatta fel üzletét, azonban ismételten hangoztatta, hogy ha Isten elhívott más helyeken való működésre, Ő szívesen egyengeti utamat. {LS 69.5}

Ezek a bátorító szavak azonban nem vigasztalták meg félnék szívemet. Az előttem lévő ösvényt túl nehéznek véltem, sem hogy legyőzhetném. A halált kívántam, hogy a felgyülemelő felelőségtől megszabaduljak. Végül szívem békéje, mely oly hosszú ideig boldoggá tette életemet, elhagyott és lelkembe ismét a kétségbeesés költözött. {LS 70.1}

Bátorítás

A portlandi hívők csapata nem tudott lelki harcaimról, melyek engem teljesen elcsüggesztettek. Csak azt látták, hogy kedélyem valami oknál fogva lehangolt és úgy érezték, hogy ez - tekintve azt a végtelen kegyet mely Isten kinyilatkoztatásában nyilvánul meg velem szemben - bűn. Atyám házában összejöveteleket tartottak. Kedélyállapotom azonban oly nyugtalan volt, hogy egy ideig nem vettem rajtuk részt. Terhem súlyosbodott oly mértékben, hogy szívem kínja már-már elviselhetetlenné vált. {LS 70.2}

Végül legyőzve félnkségemet résztvettem egy otthoni összejöveteleken. A gyülekezet esetemet ima tárgyává tette, Pearson atya, ki korábbi tapasztalataimnál a bennem mutatkozó isteni erőnek ellenszegült, most komolyan imádkozott értem és azt ajánlotta, hogy rendeljem akaratomat az Úr akaratára alá. Mint egy szerető atya igyekezett bátorítani és vigasztalni és arra kért, hogy higgyem, hogy a bűnösök barátja nem hagy el. {LS 70.3}

Nagyon gyenge és levert voltam, semhogy valamit is tehettem volna magamért, de szívem egyesült barátaink imájával. Most már nem törődtem a világ ellenállásával és kész voltam, minden áldozatra, csak hogy Isten kegyének ismét birtokába jussak. {LS 71.1}

Mialatt imádkoztak értem, hogy az Úr erőt és bátorságot adjon nékem, az üzenet hirdetésére a sűrű sötétség, mely eddig körülvevett, eltávolodott tőlem és váratlanul világosság áradt reám. Valami, ami egy tüzes golyónak

látszott, eltalálta szívemet. Erőm elhagyott és összeestem. Úgy éreztem, hogy az angyalok jelenlétében vagyok. E szent lények egyike újból ismertette a szavakat: "Hirdesd másoknak, amit közöltem veled." {LS 71.2}

Pearson atya, ki köszvénye miatt nem tudott letérdelni, szemtanúja volt ennek az eseménynek. Mikor már annyira magamhoz tértem, hogy ismét láttam és hallottam, felállt székéből és azt mondta: "Láttam valamit, ami váratlanul ért. Egy tüzes golyó szállt alá a mennyből és Harmon Ilona testvérnőt szíven találta. Láttam! Láttam! Nem tudom elfelejteni. Egész lényemet ez átalakította. Ilona testvérnő légy bátor az Úrban. Ezentúl már nem akarok kételkedni. Segíteni fogunk neked és többé nem bátortalanítunk el." {LS 71.3}

FÉLELEM A FENNHÉJÁZÁSTÓL

Nyomasztólag hatott rám, az, hogy ha e kötelesség hívásának engedelmeskedem és elmegyek hirdetni, hogy a Magasságos látomásokat és kinyilatkozásokat adott nekem a nép számára, esetleg fennhéjázó leszek és elbizakodott magas elhivatásom miatt, melyet jogosan töltenék be és így Isten nemtetszését érdemelném ki és elveszteném lelkemet. Hallottam már ilyen esetről, szívem visszariadt a nehéz próbától. {LS 71.4}

Nagyon komolyan kértem az Urat, hogy ha mennem és elbeszélnem kell azt, amit nékem mutatott, őrizzen meg az elbizakodástól. Erre megmutatta nékem Isten, hogy imámat meghallgatta, s ha mégis az önmagasztalás veszélye fenyegetne, azonnal betegséget ad rám. Az angyal így szólt hozzám: "Ha híven hirdeted a rád bízott üzenetet, s ha hűségesen kitartasz mindvégig, akkor enni fogsz az Élet Fájának gyümölcséből és az élet folyamának vizét ihatod." {LS 72.1}

Mikor visszanyertem öntudatomat, felajánlottam magam az Úrnak és kész voltam minden parancsát, bármilyenek is legyenek, teljesíteni. {LS 72.2}

HÍVŐK KÖZÖTT MAINE-BEN

Nemsokára az Úr megnyitotta az utat. Sógorommal meglátogattam Portlandban lakó nővéremet. Ez a hely harminc mérföldre volt otthonunktól, és mialatt ott voltam, alkalmam volt bizonyoságot tenni. A torkom és a tüdőm három hónapig annyira beteg volt, hogy csak keveset tudtam szólni, azt is csak halkán és rekedten. Ennél az alkalomnál felálltam a gyülekezetben és elkezdtem suttogva beszélni. Ez kb. öt percig tartott, ekkor a fájdalmak és akadályok eltűntek és hangom erős és tiszta lett, ezután tökéletes könnyedséggel és szabadon beszéltem majdnem két óra hosszat. Mikor üzenetem véget ért, a hangom is elhagyott, mindaddig, míg ismét nem állottam emberek előtt, s ekkor ez a csodálatos esemény megismétlődött. Meg voltam győződve arról, hogy Isten akaratát teljesítem és fáradozásaimat látható jelek kísérik. {LS 72.3}

Isten előrelátása megnyitotta az utat Maine állam keleti felének meglátogatására is. W. M. Jordán testvér nővérel, üzleti ügyben Orringtonba utazott, és kértek engem, hogy csatlakozzam hozzájuk. Mivel megfogadtam az Úrnak, hogy a megnyílt ösvényekre elmegyek, nem mertem most sem vonakodni. Isten Lelke kísérte üzenetemet e helyen, s a szívemet az Igazságban való öröm töltötte el. A csüggedtek felbátorodtak és megújították hitüket. {LS 73.1}

Orringtonban találkoztam White Jakab testvérral. Barátaim ismerőse volt és maga is a lélekmentés munkájában tevékenykedett. {LS 73.2}

Garlandot is felkerestem, hogy az ember különböző helyekről összesereglettek, hogy hallgassák üzenetemet. {LS 73.3}

Majd Exeterbe mentem, mely egy kis falu Garland közelében. Itt egy nehéz terhet éreztem magamon, melytől eddig nem tudtam megszabadulni, míg nem közöltem azt, amit a jelenlevő fanatikus személyekről az Úr mutatott nekem. Közöltem velük, hogy csalódnának, ha azt vélnék, hogy Isten Lelke kíséreli őket. E személyeknek és barátaiknak nem tetszett bizonyosságom. {LS 73.4}

Nemsokára visszatértem Portlandba, ahol az Istentől nyert bizonyoságot hirdettem és minden lépésnél Isten tetszésével találkoztam. {LS 73.5}